

Trencadures més lleugeres

El material sanitari ha iniciat noves vies d'investigació de materials. El guix sintètic, de patent americana i comercialitzat a l'estat espanyol per l'empresa valenciana IQL, combina els avantatges tècnics amb la moda dels embenats de colors.

T. Català

Indústries Quirúrgicas de Levante (IQL), comercialitza a l'estat espanyol la bena Tack-Free, que fabrica l'empresa nord-americana Kirschner. Aquesta bena, que serveix per a enguixar, està fabricada amb fibra de vidre, és a dir, guix sintètic, i té l'avantatge que no pesa, és permeable a l'aire, no atrau la humitat, és totalment resistent a l'aigua i es ven en diferents colors.

Aconseguir aquesta nova forma d'embenats ha estat una tasca difícil, segons assenyala Ramon Vela, promotor de productes d'IQL: «Aquest model que comercialitzem representa la tercera generació de benes. Com que està feta de resina, el principal problema que ens hem trobat ha estat reduir la viscositat del producte». Ara, malgrat els avantatges, el problema que té aquest producte és el seu cost: «Una bena nostra costa al voltant de mil pessetes mentre que una de guix tradicional té un preu de cent pessetes. La diferència en el cost, és el principal hàndicap que tenen els hospitals per a decidir-se a canviar».

Al final, aquesta diferència econòmica es redueix, si tenim en compte una sèrie de circumstàncies: «una bena de guix sintètic equival a tres de guix tradicional. És a dir, enguixar un braç ja costa 300 pessetes. Després cal pensar que molts embenats s'han de canviar perquè es trenquen, sobretot si els que el porten són xiquets. «El guix sintètic té també la qualitat de ser irrompible».

Actualment, els hospitals més receptius que estan incorporant aquesta nova forma d'enguixar, són els privats. «De tota manera ja hi ha molts centres de la Seguretat Social interessats en el producte».

La forma de col·locar el guix sintètic és ben senzilla. Abans s'ha de posar una bena tubular elàstica i una altra d'encoixinada, totes dues de polièster, i no de cotó perquè el guix sintètic és totalment resistent a l'aigua.

Després s'agafa el guix i se submergeix en l'aigua, que ha d'estar a uns 45 graus, per un espai de temps de no més de 10 minuts. Tot seguit, s'elimina l'aigua que ha quedat impregnada en la bena i es col·loca en la superfície que es vol enguixar.

Passats cinc minuts, el guix comença a transpirar i a treure l'aigua que li sobra. Amb les mans mullades se li dona la forma adequada i en deu minuts més pren la duresa desitjada.

La duresa del guix sintètic obliga a utilitzar una serra elèctrica i fulles de serra especials, les quals tenen una lu-

La duresa del guix sintètic obliga a utilitzar una serra elèctrica i fulles de serra especials a l'hora de retirar-lo.

brificació en sec, especial per a reduir la fricció i la calor quan es vol traure l'embenat.

A més, el guix sintètic es ven en diferents colors. Aquest fet, d'altra banda, actua com un bon reclam publicitari: «Als Estats Units, es van retirar els colors i l'empresa Kirschner va sofrir una davallada espectacular en les vendes de benes sintètiques. La gent vol tenir l'oportunitat d'eleger entre

més d'un color, encara que acabe posant-se'n una de color blanc, que sembla ser la de més acceptació».

Actualment, les benes de guix sintètic es comercialitzen en els colors blanc, rosa coral, blau llacuna i groc boira, però esperen poder ampliar la gamma de tonalitats en breu i fer combinacions d'allò més semblants a un estampat. La idea és poder anar a la moda, encara que siga enguixat. □